

[Poul Møller.]

have haft disse forhandlinger i efteråret og ligeledes i foråret, men vi blev afvist. Den højtærede finansminister ville have afgiftsforslag igennem i efteråret, men ville ikke dengang tage forhandling om det hele; da gjaldt det benzinskattens gennemførelse; så måtte det andet vente. Jeg erindrer om, at vi kom helt ind i marts måned, til den 9. marts, efter kommunevalget, før den højtærede statsminister og regeringen fremsatte deres forslag. Det er dette beklagelige forhold, der er skyld i, at vi har den situation, som vi i dag befinder os i: at vi ikke i denne folketingssamling inden den 1. april har fået den fornødne tid til at gennemføre den økonomiske lovgivning, der kunne have saneret landets økonomi.

Så siger den højtærede finansminister, at hans forslag ville have løst de økonomiske problemer, og det kunne man i hvert fald ikke kritisere regeringen for; den havde fremsat forslag, der, hvis de var blevet vedtaget, ville have løst landets økonomiske problemer. I den anledning beder jeg om formandens tilladelse til at citere af den økonomiske årsoversigt side 8. Den økonomiske årsoversigts bedømmelse er jo den høje regerings bedømmelse. Side 8, 2. spalte, står der:

„Et forsøg på at bremse efterspørgselsstigningen udelukkende ved en generel stramning af skattepolitikken — gennem forhøjede afgiftssatser og/eller øget skatteudskrivning — vil imidlertid næppe i den foreliggende situation være hensigtsmæssig, navnlig fordi den ikke vil stoppe efterspørgselspresset på de områder, hvor det er stærkest, nemlig byggevirksomheden.“

Her siger altså regeringens økonomiske embedsmænd i et skøn, som regeringen har gjort til sit skøn, at det ikke er nok at bekæmpe efterspørgselspresset gennem forhøjelse af skatter og afgifter.

Nu siger den højtærede statsminister i en tale, han holdt i går, at efter hans mening er det nok, at man tager efterspørgslen

ind ved at tage købekraften ind. Men den højtærede økonomiminister sagde i forgårs her i tinget, at den økonomiske årsoversigts skøn var regeringens skøn. Det er hele dette skøn, vi har prøvet at få ind i forhandlingerne, og hvem skulle være nærmere til at fremsætte forslag i overensstemmelse med sin egen vurdering end landets regering?

Man siger, at vi ikke mødte med alternative forslag. Men, højtærede finansminister, ville det have lettet forhandlingerne i de 24 timer, vi havde til rådighed, da vi var kommet igennem den rent tekniske arbejds-gang, om også vi havde kastet nogle forslag ind i forhandlingerne? Den højtærede finansminister må dog erkende, at der var ikke andet at gøre end det, man gjorde. Den regering, der havde fremlagt den økonomiske årsoversigt, som siger: det er ikke nok med skattetryk og overskud, måtte have sagt til os: hvad skal vi derudover? Hvordan skal vi standse bygge- og anlægsvirksomhed? Hvordan skal vi standse denne inflationsfremmende faktor? Det var det, vi efterlyste; det kom ikke.

Så siger den højtærede finansminister, at allerede mandag morgen mødte statsministeren med et oplæg fra regeringen. Allerede mandag morgen! Det var ikke mandag i forrige uge eller forrige uge igen, men det var mandag i denne uge, mandag kl. 10, hvor vi samme dag skulle afgive betænkning om lovforslagene. Jeg kan slet ikke forstå, hvordan finansministeren i denne forbindelse kan anvende ordet „allerede“. Har den højtærede finansminister ment, at det var det normale og rigtige, og at det kunne tillades regeringen at komme med det dagen efter, at der var afgivet betænkning? Hvis dette oplæg overhovedet skulle komme, måtte det da være, inden betænkningen skulle skrives. Der var ikke én i udvalget, der troede på, at man på det sene tidspunkt kunne nå til forlig om alle de store spørgsmål, som måtte til forhandling.

Man vidste, det kom for sent, og derfor havde man samme eftermiddag et møde med den højtærede statsminister, der førte til,